

gælder særlig om Skolebørn paa Landet, som han jo kendte nærmest til. Han erkendte, at det var spildt Arbejde at ofre Undervisning paa Børn, der ere sultne. Vi anvende mange Millioner Kr. aarlig paa Skoleundervisningen her i Landet, og naar det, saaledes som han siger, er et spildt Arbejde at undervise Børn, der ere sultne, gøres der delvis en meget daarlig Anvendelse af Midlerne til Skolebørnenes Undervisning. Han tillagde Skolebespisningen en stor pædagogisk Betydning, og han tilføjede, at Humanitet og Forstand kræve, at dette Lovforslag modtages med Velvillie. Jeg beder derfor den højtærede Kultusminister se paa samme Maade som hans Forgænger paa denne Sag, og jeg beder det høje Folketing se paa det med Velvillie og Forstand. Gøre de det, vil Lovforslaget blive vedtaget.

Der har overfor dette Lovforslag gjort sig tre Retninger gældende. Den første gaar ud paa, at sultne Børns Bespisning skal være en Privatsag, overladt alene til den private Velgørenhed. Det andet Standpunkt gaar ud paa, at det overlades til Kommunernes frie Skøn, om Bespisning skal finde Sted eller ej. Kommunerne skulle altsaa afgøre Spørgsmaalet, og Udgifterne skulle afholdes af dem. Det tredje Standpunkt er det, at sultne Skolebørn skulle bispises, og Udgifterne dertil skulle afholdes af Stat og Kommune i Forening. Disse tre Standpunkter have her i Tinget staaet i Brydning med hverandre, det første af dem har faaet sit Udtryk i Loven af 23. Maj 1902 om Skolebespisning. Denne Lov tillader Kommunerne at give Tilskud til de private Foreninger, der have taget denne Opgave op. Hvis der ikke i Kommunen er private Bespisningsforeninger, er Offentligheden ganske lammet; saa kunne Kommunerne intet udrette. Det afhænger altsaa af de private Foreninger, om der overhovedet skal finde Skolebespisning Sted. Denne Lov har hurtig vist sig ganske uholdbar. Den højtærede Kultusminister sagde i Fjor den 6. December — Rigsdagstidenden Sp. 2121 —: „Tre af Kommunerne have ydet Skolebespisning, Mad og Lokaler, uden Forbindelse med Foreninger. Det kan altsaa godt lade sig gøre, ikke i Kraft af Loven af 1902, men i Kraft af en Praksis, som ikke er ukendt i Kommunerne, at de faa Tilladelse hos Amtet eller Ministeriet til at anvende Penge i det Øjemed.“ Den højtærede Kultusminister oplyste os altsaa om, at Loven af 1902 slet ikke overholdes, idet man giver Kommunerne Ret til at af-

holde Bespisning, selv om der ikke er private Foreninger, der tage sig af denne Sag. Alene af den Grund bør man vedtage nærværende Lovforslag. Den gældende Lov bliver, som sagt, ikke overholdt, den har vist sig utilstrækkelig og bør derfor ophæves. Endvidere bør den ophæves, fordi den, saa langt fra at fremme Bespisningen, netop hemmer den. Det er oplyst, at der kun er 22 Købstæder, hvor Bespisning finder Sted, og jeg tror ikke, der findes senere Oplysninger; altsaa ikke en Gang i Halvdelen af Købstæderne finder Bespisning af Skolebørn Sted. Endvidere er der næsten slet ingen Landkommuner, der give sig af med Bespisningen. Loven hemmer altsaa Velgørenheden og bør ogsaa af denne Grund ophæves.

Der foreligger en Statistik, som maa ske er af ældre Dato, men det er den eneste, der foreligger om denne Sag. Denne Statistik viser os, at der er 21,000 Skolebørn, som ikke faa tilstrækkelig Ernæring. Det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe), tog forleden Dag op her i Folketinget en Dreng, der var bleven pryglet i Skolen, og denne Dreng vakte saa megen Deltagelse, at endog den højtærede Justitsminister gav Drengen Kager for at mildne hans Sorg. Jeg beder ærede Medlemmer tænke paa, hvilket Indtryk de ville faa, hvis disse 21,000 sultne Skolebørn kom ind i denne Sal. Vi have før set fremmede trænge sig ind gennem denne Dør. Vi have set en Dame trænge sig ind i Folketinget, for at sige os sin Mening om visse Sager, men tænk Dem disse 21,000 Skolebørn træde ind i denne Sal, blege, sultne, elendige og forkomne; tro De da ikke, De vilde gribes af Medlidenhed med disse stakkels Børn. Og selv om De vilde tømme Cafens Kagebeholdning, selv om De tømte de nærmeste Bagerbutikker, vilde det ikke være noget til disse sultne Børn. Nej, hvis De vilde vise et saadant Hjertelag, som Justitsministeren viste overfor dette pryglede Barn, som var heroppe, hvis De vilde vise Hjertelag for disse Børn, vedtog De dette Lovforslag, der giver os Betingelser for at kunne mætte de sultne Børn. Man hører her i Salen og i Kapitalistpressen saa overordentlig mange Gange Tale om Landets Børn. Hele Forsvarsbevægelsen, hele Fæstningsrumleriet, alt, hvad der har Militærmusik over sig, gaar egentlig paa den Tone: Landets Børn. Der siges: Skulle Landets Børn være vaabenløse? Og med den Begrundelse kræver man Millioner, og atter Millioner. Man siger til os: Skulle